

KINO

Maj je tu

Ni kaj: razstava v prostorih šišenskega kina na témo »TITO IN FILM« je presešla svoj namen. Lahko rečemo, da je bil obisk — poleg tistega rednega, kinematografskega popoldan in zvečer — kar se da množičen, zlasti kar zadeva mlajše obiskovalce ter organizirane šolske ogleda.

Maj prinaša na platno kina Šiška predvsem tako imenovan »sprostitveni« filmski spored. Prvi bo na vrsti western režiserja Johna Sturgessa BIC iz leta 1956, torej leto dni pred prav tako znanim westernom istega režiserja »Bitka pri O. K. Corralu«. Vlogo revolveraša Jima Slaterja igra znani Richard Widmark in najbrž bo film všeč vsaj ljubiteljem dobrih kavbojk.

Tudi tistim, ki jih spomin zapeljuje v otroške dni, bo všeč film KRVNA BRATA, seveda po enem od mnogih »razburljivih« romanov Karla Maya z nepogrešljivim Winnetoujem, poglavarjem Apačev in njegovim »belim bratom« Old Shatterhandom. Gre za enega od številnih vzhodnonemških filmov z Gojkom Mitičem v glavni vlogi.

Resne ljubitelje vzhodnih borbenih veščin kung-fuja bo razveselila novica, da si bodo nekje maja meseca — seveda tudi v kinu Šiška — ogledali celovečerni dokumentarni film z naslovom ČUDEŽNI KARATE. Gre za filmski zapis o svetovnem prvenstvu v karateju, ko se boste lahko brez vizualnih in tonskih efektov seznanili s skrivnostmi te sicer tako razglašene in po krivem obtoževane veje borbenega športa, ki terja psihično in fizično »celega človeka«.

Tudi naslov filma OLD SUREHAND nam odkrije vse: neutrudnega Karla Maya in seveda filmsko ekipo, ki je zvesto sledila njegovim zgodbam in nam natrosila vrsto filmov, ki si jih hodimo še pa še ogledovat.

Režiser Phil Karlsson si je izbral možatega Joe Don Bakerja za glavno vlogo v svojem akcijskem filmu DIVJA PRAVICA, v filmu o človeku, ki je bil prisiljen na lastno pest uveljaviti pravico v okolju, ki je moralno in politično skorumpirano — ena plat današnje Amerike. Film je triler, torej zelo napet in najbrž primeren le za »dobre živce«.

In za nameček še pustolovska komedija SCARAMOUCHE V VOJNI IN LJUBEZNI z Michelom Sarrazinom in Ursulo Andress.

OBISK NA DOMU

Jure Pervanje:
Okoli slovenskega filma

S kamero med 50.000 kurami

To donkihotsko postavo iz sosednje Česnikove ulice poznam že vrsto let in njegov blagi pogled in barvo glasu, ki pomirja, kakor te razveseli njegova prisrčna šegavost v družbi. Tudi vi ga poznate. Iz »špic« slovenskih filmov, v katerih ponavadi piše: direktor fotografije — JURE PERVANJE.

• 37-letni Jure izhaja iz revolucionarne primorske družine, ki živi v Šiški že od leta 1952 in je vsa prepojena z ljubeznijo do glasbe. Ta se pri njemu odraža v poeziji in barvi slike njegovih filmov. Že kot gimnazijec in pozneje kot študent kemije se je ukvarjal z 8-mm amaterskimi filmi, za katere je že takrat prejemal številne nagrade. To je bil tudi razlog, da je po dveletnem študiju kemije presedlal leta 1962 na Akademijo za gledališče, radio, film in TV in sicer na oddelek za režijo, ker katedre za kamero takrat ni bilo.

• Že med študijem je bil asistent režije pri celovečernih filmih Grajski biki in Sončni krič, snemal pa je tudi nekaj kratkih filmov (Blues nr. 7 je bil nagrajen v Pulju, Zagrebu, Splitu, Novem Sadu in Berlinu, posnel pa ga je leta 1963). Po vrnitvi iz JLA se mu je želja, da bi snemal s 35-milimetrsko filmsko kamero le izpolnila. V Hladnikovem filmu »Maškarada« je debitiral kot snemalec. Za tem filmom se vrstijo: Mrtva ladja, Ko pride lev, Begunec, Pomladni veter, Čudoviti prah, Med strahom in dolžnostjo in Bele trave.

• V tem času je posnel več kratkih filmov za Vibo in AGRFTV, in v zadnjem času mladinsko TV serijo Udarna brigada in TV dramo Vrnitev. Za svojo odlično kamero je prejel v tem kratkem času njegove profesionalne kariere za celovečerna filma Begunec in Pomladni veter nagrado »Metoda Badjura« z diplomom v Celju na Tednu domačega filma in leta 1975 v Pulju posebno priznanje za kamero za film Med strahom in dolžnostjo.

Za naše bralce nam je Jure Pervanje odgovoril na nekaj vprašanj.

• »Koliko prispeva dobra fotografija uspehu filma?«

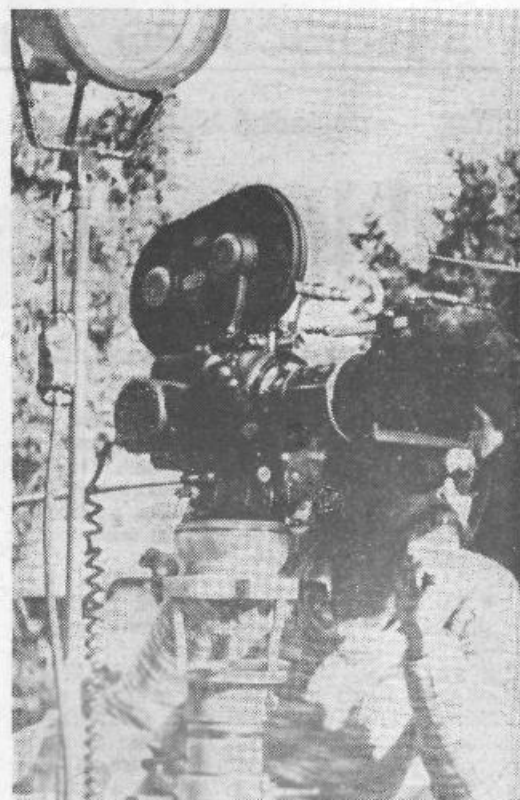
• »Toliko kot dobra glasba. Fotografija — kot tudi glasba — mora biti nevsiljiva, mora biti sestavni del celotnega filma.«

• »Koliko metrov filma je treba posneti za celovečerni film, da škarje montažerja potem zrežejo film v običajno dolžino 2400—3000 metrov?«

• »Slovinci običajno posnamemo 10.000—18.000 metrov filmskega traku. Ameriški režiser Sam Pachtin, ki je snemal lansko leto pri nas »Železni križ« in bo ta film iste končne dolžine, je posnel 150 tisoč metrov traku. Seveda s takšnim načinom snemanja ni težko izvlči iz posnetega materiala le najboljše!«

• »V tvojih filmih včasih vidimo posnetke, ki so gotovo snemani iz nenavadnih zornih kotov?«

• »Teh je vedno dosti. Od tistih, ko so me privezali na reševalski akri in so me smučarji peljali navzdol z 80 kilometri na uro, do posode za cement gradbenega dvigala, s katero so me dvigovali do 25. nadstropja stolpnice. Ali takrat, ko sem ležal v kurjem gnoju med 50 tisoč kurami v Belih travah...«

• »Bi nam povedal kakšno zanimivo anekdoto s samega snemanja?«

• »Pri snemanju Ljubicevega filma Čudoviti prah smo imeli kader, v katerem je Ljubica Samardžić z mitraljezom streljal naravnost v kamero. Sele, ko smo srečno posneli ta kader, sem opazil, da v redniku mitraljeza niso bili samo slepi naboji... Takrat me je, priznam, obllil smrtni pot.«

• »Pravkar prihajaš s terena — ali to pomeni skorajšnje snemanje novega slovenskega filma?«

• »Da. V jeseni začnemo v okolici Škofje loke, Dražgoš, Kranja, Jesenic in v ateljejih Viba filma snemati »Dražgoško bitko«, epopejo Cankarjevega bataljona. Samo snemanje bo trajalo najmanj 6 mesecev. Zanimivo pri tem projektu je to, da bomo prvič v Jugoslaviji posneli TV serijo in posebej celovečerni film na isto temo in ne, kot so na primer, delali TV serijo Uzička republika: iz gradiva posnetega za celovečerni film.«

• »Kaj misliš o bodočnosti slovenskega filma?«

• »Če se bodo za slovenski film zanimali tudi ostale temeljne kulturne skupnosti in neposredni proizvajalci tako, kot se zanj zanimajo v Celju, ko vsako leto prirejajo Teden domačega filma, se slovenskemu filmu vsekakor obetajo boljši časi. Med TDF v Celju filmski delavci obiskujejo delovne kolektive in šole, kjer si v neposrednem razgovoru eni in drugi povedo svoje želje, pa tudi težave. Tako se razbija »fama« o lahkotnem delu ustvarjalcev filma, ki morajo v 4 ali 6 tednih posneti celovečerni film, za katerega v tujini porabijo enak čas samo za poskusna snemanja. Kavčičevega Begunca smo snemali 18, 20 pa tudi 24 ur na dan. Biti ustvarjalec filma pomeni tudi biti entuziast.«

• Jure Pervanje je v društvu slovenskih filmskih delavcev in Viba-filmu vsa leta aktiven tudi v družbenopolitičnem življenju. Je sekretar osnovne organizacije ZK, delal je tudi v republiških sindikatih, pa v upravnem odboru in delavskem svetu Viba-filma.

• Pet celovečernih filmov in 20 kratkih filmov letno je produkcija, o kateri se že vrsto let govori in piše. Želimo, da bi se optimizem našega Šiškarja končno uresničil!

Tekst: Mario L. Vilhar
Foto: Ana Vilhar

